

Ο Μητροπολίτης Πειραιώς για τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο και στον Αρχιελώνη Ζακχαίο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Την αρχαιοπρεπή Θεία Λειτουργία του [Αγίου Γρηγορίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινούπολεως του Θεολόγου](#) η οποία «έρχεται από την πολιά αρχαιότητα, από την Εκκλησία της Αλεξανδρείας και ανήκει στη λεγόμενη Αλεξανδρινή λειτουργική παράδοση», τέλεσε την Κυριακή 26 Ιανουαρίου 2025 ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ](#), στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου, συμπολιούχου Πειραιώς.

Ο Σεβασμιώτατος κατά τη διάρκεια του κηρύγματός του αναφέρθηκε στον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο και στον Αρχιελώνη Ζακχαίο, που μας διδάσκουν διαχρονικές αλήθειες για την πίστη, την πνευματική πληρότητα και την αξία της οικογένειας.

Η Θεία Λειτουργία του Αγίου Γρηγορίου «αναφέρεται στον Θεό Λόγο, για αυτό και καλείται “η λειτουργία του Λόγου”, σημείωσε αρχικά ο Σεβασμιώτατος, αναφέροντας πως «από την πνευματική της διάστρωση παραπέμπει στον μεγάλο Θεολόγο της Εκκλησίας, στον Άγιο Γρηγόριο, τον αποκληθέντα και Τριαδικό

Θεολόγο, διότι», όπως χαρακτηριστικά είπε, «δια των ιερών του κειμένων και λόγων», «μας edώρισε την Τριαδική Θεολογία, δηλαδή αποποίησε, έκανε κατανοητή την υπερχρονική και πανάχρονη φύση του Παναγίου Θεού».

«Όπως Εκείνος είναι Τριαδικός» «έτσι και εμείς είμεθα Τριαδικώς δημιουργημένοι. Για αυτό και έχουμε τα δώρα της Τριάδος: νου, λόγο και πνεύμα που ζωοποιεί και το σώμα μας», συμπλήρωσε ο Σεβασμιώτατος και τονίζοντας πως ο Άγιος Γρηγόριος, μαζί με όλες τις άλλες του αρετές ήταν ταυτόχρονα και αγωνιστής της πίστεως, πρόσθεσε: «Συγκρότησε την Αγία Β΄ Οικουμενική Σύνοδο του 381 και υπεράσπισε το Δόγμα του Παναγίου Πνεύματος, του Ζωοποιού Πνεύματος, του εκ του Πατρός εκπορευομένου». «Υπήρξε ευκλής γόνος μιας Αγίας Οικογένειας. «Ανεβλάστησε από την ευσέβεια, την πιστότητα, τον αγιασμό των αγίων γονέων του, του Επισκόπου Ναζιανζού Αγίου Γρηγορίου και της Αγίας Μητρός του Νόννας. Σε αυτή την οικογένεια ανετράφη. Για αυτό και οι έτεροι δύο βλαστοί της οικογένειας, ο αδελφός του Καισάριος και η αδελφή του Γοργονία ανεδείχθησαν και αυτοί άγιοι».

«Από μια τέτοια κατ' οίκον Εκκλησία ανεβλάστησε ο Οικουμενικός Διδάσκαλος» «και καταδεικνύει αυτό το γεγονός το πόσο πολυτίμητη αξία και δυναμική έχει η αγία οικογένεια, την οποίαν ευλογεί η Εκκλησία με το ύψιστο και μέγα Μυστήριο του γάμου, του εν Χριστώ γάμου», επεσήμανε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας με έμφαση πως «για αυτό και σήμερα που η οικογένεια ευτελίζεται, καταπολεμείται και αντικαθίσταται από πικρά και ανόητα σχήματα και κατασκευές δαιμονικής εμπνεύσεως, είναι επάναγκες να ανορθωθεί και πάλι στο βάθρο της πνευματικής της αληθείας και δυνάμεως».

«Σήμερα όμως» «τιμούμε και μία άλλη οικογένεια. Την οικογένεια του Οσίου Ξενοφώντος «μετά της αγίας του συζύγου Μαρίας και των δύο τέκνων τους Αρκαδίου και του Ιωάννου», συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, «κομίζουσα τον στέφανο της νίκης και αποδεικνύουσα ότι η ευσέβεια, η χρηστότητα, η δικαιοσύνη, η αλήθεια δεν είναι μόνο για τους μοναχούς, αλλά για όλους τους εις Χριστόν βεβαπτισμένους».

Ιδιαίτερη έμφαση, έδωσε ο Σεβασμιώτατος, στην Ευαγγελική περικοπή της ημέρας και τον Αρχιτελώνη Ζακχαίο, έναν άνθρωπο της εξουσίας και του πλούτου, που αναζήτησε τον Χριστό για να γεμίσει την “βαθιά υπαρξιακή του ανάγκη”. «Ένας άνθρωπος με μια κοινωνική θέση παμμεγίστη, εξουσιαστής, πάμπλουτος, ηγεμόνας της εποχής», σημείωσε, τονίζοντας: «Αυτός ο άνθρωπος σήμερα προσέρχεται ενώπιον μας για να μας καταδείξει πολυσήμαντες αλήθειες». «Είχε τον πλούτο και την εξουσία και τη δύναμη. Και όμως, όπως μας αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς δεν ήταν πλήρης, δεν ήταν γεμάτος, δεν ήταν ολοκληρωμένος, αλλά είχε μια

βαθιά επιθυμία, μια βαθιά εσωτερική ανάγκη να δει τον Κύριο, να δει τον Χριστό, να γνωρίσει Αυτόν για τον οποίον ήκουε ότι εξαγγέλλει τη Βασιλεία του Θεού. Τα πλούτη, η εξουσία, η δύναμη, οι ηδονές του βίου δεν μπορούσαν να γεμίσουν την ύπαρξή του, να του προσφέρουν την υπαρξιακή τελειότητα, για αυτό και αναζητούσε τον Χριστό».

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στο «ηρωικό βήμα» που αποφάσισε να κάνει ο Ζακχαΐος, ανεβαίνοντας «σε μία συκομορέα, σε ένα δένδρο, για να δει από εκεί ψηλότερα τον Χριστό. Και ήτο πράγματι ηρωικό το βήμα, γιατί αυτός ήταν ένας άρχοντας, ένας εξουσιαστής, ένας ισχυρός και αντιλαμβάνεστε όλοι ότι αυτό το βήμα του, να σκαρφαλώσει σε ένα δένδρο, τον ευτέλιζε απέναντι στα μάτια των συντοπιτών του, των άλλων οι οποίοι ευρίσκονται υπό την ισχυρή του εξουσία». «Όμως ο Ζακχαΐος», συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, «κινούμενος από τον πόθο, τη σφοδρή επιθυμία να δει τον Χριστό, από μια πνευματική ανάγκη για την πλήρωση της υπάρξεώς του» «επετέλεσε αυτό το βήμα και ήταν η δύναμις η οποία εξήλθε από αυτόν και συνεκίνησε τον Χριστό».

«Εκπροσωπούσε ό,τι χειρότερο: την ρωμαϊκή εξουσία. Γιατί ρουφούσε το αίμα με τους φόρους του λαού. Και όμως, ο Χριστός βλέποντας το γνήσιο πόθο αυτού του ανθρώπου, ο Κύριος των οικτιρμών και των ελπίδων, κάνει αυτή την υψίστη κρίση», είπε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, επισημαίνοντας πως ο εξουσιαστής μεταπλάσσεται. «Αυτός ο άνθρωπος που έπινε το αίμα των συντοπιτών του, των συνανθρώπων του για να ικανοποιήσει τον πλούτο του, αλλά και την κοσμική ρωμαϊκή επιβολή και εξουσία, αλλάσσει. Γίνεται ένας άλλος άνθρωπος. Μετανοεί για όλα τα εγκλήματά του. Η προσέγγιση στον Χριστό επιφέρει αυτή την αλλαγή, την καλή αλλοίωση», συμπλήρωσε, η οποία τον φτάνει στο σημείο να δώσει τη μισή του περιουσία στους έχοντας ανάγκη, τους εμπεριστάτους και να αποκαταστήσει τετραπλάσια εκείνους που αδίκησε στη ζωή του. Τί κοσμογονία επιφέρει αυτή η ιλιγγιώδης, η ανεπανάληπτη προσέγγιση του Χριστού στη ζωή του. Ένα Ευαγγέλιο που είναι οδοδείκτης και για το δικό μας βίο».

«Δεν μπορεί η ψυχή του ανθρώπου να γεμίσει από ευδαιμονία πνευματική με τα υλικά πράγματα. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα, αλλά είναι και ψυχή αθάνατη. Και η αθάνατη ψυχή γεμίζει, πληρώνεται, μόνο με την κοινωνία της, με το αιώνιο πνεύμα, τον Πανάγιο και Πανακήρατο Θεό», είπε ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος ευχόμενος «η ζωή του Χριστού που μας χαρίζεται δια της Εκκλησίας Του, να πληρώσει τις καρδιές μας από την Ευλογία των Ουρανών και να μας χαρίζει πάντοτε την επίγνωση της ευθύνης και της ελευθερίας μας.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος τέλεσε επιμνημόσυνη δέηση υπέρ αναπαύσεως της

ψυχής του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κυρού Αναστασίου, ο οποίος γεννήθηκε στον Πειραιά.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

